

Libris .RO

Respect pentru omenirea sănătoasă

JERRY SPINELLI

Magee, zis Maniacul

Traducere din engleză și note
de Tatiana Dragomir

Ediția a II-a

ARTHUR

Înainte de poveste

Se zice că Magee, zis Maniacul, s-a născut într-o groapă de gunoi. Se zice că în loc de stomac avea o cutie de cereale, iar pe post de inimă, un arc de canapea.

Se zice că avea un gândac de bucătărie de douăzeci de centimetri pe care-l ținea în lesă și că în timp ce dormea era vegheat de niște şobolani.

Se zice că dacă știai că vine și presărai pe jos niște sare, iar el trecea alergând peste sarea aceea, după încă două sau trei străzi începea să alerge la fel de încet ca toți ceilalți.

Se zice...

Dar cât din ce se zice e adevărat și cât e doar legendă? Greu de spus.

De-acum s-a prăpădit și Finsterwald, și totuși nici în ziua de astăzi nu vei vedea vreun puști aşezându-se pe scările casei în care locuia cândva acesta. Terenul de baseball al Ligii Mici se află tot acolo, la fel și clădirea teatrului de vară. Și pizzeria Colțul lui Cobble se află în același loc, la intersecția străzilor Hector și

Respect pentru români și cărti
Birch, iar dacă-l rogi pe bărbatul din spatele tejghelei,
cu siguranță va scoate ghemul de sfoară dintr-un sertar
și îi va arăta.

Elevele de la clasele primare din Two Mills și acum
mai cântă în timp ce sărăcoașă:

*Ma-niacul, Ma-niacul,
Ce grozav băiat!
Ma-niacul, Ma-niacul
La școală n-a umblat.
Cât e noaptea alergă
Iute, nimeni nu-l prindea,
Ma-niacul, Ma-niacul
Cu un taur s-a pupat!*

Și uneori se întâmplă ca fata care ține de un capăt al
coardei să vină de la vest de strada Hector, iar fata care
ține de celălalt capăt, de la est. Iar dacă încerci să găsești
un lucru care a rămas de pe urma isprăvilor lui Magee,
zis Maniacul, sau vreun monument închinat lui, ăsta ar
fi cel mai bun omagiu. Chiar dacă în realitate n-a fost
vorba deloc despre un taur.

Dar nu contează, fiindcă povestea despre puștiul
acesta este alcătuită astfel: o parte adevăr, două părți
legendă și trei părți bulgări de zăpadă. Iar dacă vreți să
știți cum era atunci, când Magee, zis Maniacul, bântuia
prin locurile astea, ei bine, tot ce trebuie să faceți este
să vă așezați bine în scaun și să fiți foarte, dar foarte
atenți ca nu cumva să lăsați faptele să se confundă cu
adevărul.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Partea întâi

1

De fapt, Magee, zis Maniacul, nu s-a născut într-o groapă de gunoi. S-a născut într-o casă, o casă destul de obișnuită, exact pe celălalt mal al râului, în Bridgeport. Și a avut și el părinți ca toată lumea, o mamă și un tată.

Dar asta nu pentru mult timp.

Într-o zi, părinții lui l-au lăsat în grija unei babysitter și au urcat în tramvaiul P & W¹ ca să vină în oraș. Mai târziu, întorcându-se spre casă, se aflau în tramvaiul P & W care a făcut accidentul ăla de pomină, din cauza vatmanului care era beat și a încercat să traverseze estacada finală de peste râul Schuylkill cu aproape o sută de kilometri la oră, și toți oamenii din tramvai au fost aruncați în apă.

Și aşa s-a făcut că Maniacul a rămas orfan. Avea doar trei ani.

Desigur, pentru exactitatea relatării trebuie să mai spunem că pe vremea aceea încă nu îl chema Maniacul, ci doar Jeffrey Lionel Magee.

¹ P & W – Philadelphia and Western Railroad, companie de transport feroviar interurban înființată în anul 1902, care asigura legătura între orașul american Philadelphia și localitățile învecinate.

Respect pentru ambiții și cărti
Micul Jeffrey a fost luat în grija de cele mai apropiate rude ale lui, mătușa Dot și unchiul Dan, care locuiau în Hollidaysburg, în partea de vest a statului Pennsylvania.

Mătușa Dot și unchiul Dan nu se puteau suferi unul pe celălalt, dar, fiindcă erau catolici foarte stricți, nu voiau să divorțeze. Când a sosit Jeffrey în casa lor, deja nu-și mai vorbeau deloc și nu mai împărțeau nimic unul cu celălalt.

Curând toate lucrurile din casă erau în dublu exemplar: două băi, două televizoare, două frigidere, două prăjitoare de pâine. Și dacă ar fi fost cu putință, unchiul și mătușa ar fi preferat să aibă și doi Jeffrey. Însă, întrucât nu aveau decât unul singur, îl împărțeau cum puteau și ei. De exemplu, Jeffrey lua cina cu mătușa Dot luna, cu unchiul Dan marțea și aşa mai departe. Și tot aşa timp de opt ani.

Apoi veni seara seralei muzicale de primăvară de la școala unde învăța Jeffrey. Băiatul cânta în cor. Cum urma să se țină un singur spectacol, iar școala avea o singură sală de festivități, mătușa Dot și unchiul Dan fură nevoiți să meargă împreună la eveniment. Însă mătușa Dot ședea într-o parte a sălii, iar unchiul Dan în cealaltă.

E posibil ca Jeffrey să fi început să zbieore chiar de la începutul cântecului, care se numea *Vorbiți cu animalele*, dar nimeni nu băgă de seamă, pentru că vocea îi era acoperită de glasurile celorlalți copii. Însă atunci când se termină cântecul, Jeffrey tot mai zbiera, roșu-stacojiu la față și cu gâtul umflat. Întors cu fața spre coriști, dirijorul încremenii cu brațele ridicate. Expresia de pe chipurile oamenilor din public începu să se schimbe. Unii, crezând

Răzbieretul puștiului face parte din spectacol, că poate imita vreun animal mai ciudat, începură să chicotească pe-nfundate. Dar mai apoi toți se opriră din râs și începură să-și întoarcă ochii și capetele, fiindcă de-acum toată lumea își dădea seama că asta nu făcea parte niciodcum din spectacol și că micul Jeffrey n-ar fi trebuit să se afle acolo, cocoțat pe podium, arătând cu mâna înspre unchiul și mătușa lui și răcnind din toți rărunchii, din mijlocul corului:

— Vorbiți, vorbiți, vă rog! Vorbiți! Vorbiți! Vorbiți!

În momentul respectiv nimenei nu știa asta, dar acela a fost zbieretul de naștere a unei legende.

Și de-acolo a început și povestea cu alergatul. Din trei pași, Jeffrey sări jos de pe podium (fetele îmbrăcate în rochii pastelate tipară, dirijorul se năpusti înainte), dintr-un salt coborî de pe scenă și apoi, pe ușa laterală, ieși în întunericul instelat, parfumat, mirosind a ceapa-ciorii.

După întâmplarea aceasta, Jeffrey nu s-a mai întors niciodată în casa cu două prăjitoare de pâine. Și nici la școală nu s-a mai întors niciodată.

2

Toată lumea știe că Magee, zis Maniacul (pe vremea aceea încă numit Jeffrey), a pornit din Hollidaysburg și s-a oprit în Two Mills. Întrebarea este însă: de ce i-a luat atâta timp? Si ce a făcut el pe drum până aici?

Sigur, trei sute de kilometri e ceva cale, nu glumă, mai ales când mergi pe jos, dar Maniacului i-a trebuit un an întreg ca să facă drumul asta, cu vreo cincizeci și una de săptămâni mai mult decât ar fi avut nevoie de fapt, având în vedere cât de repede alerga încă de pe-atunci.

Legenda nu ne oferă răspunsuri la aceste întrebări. Din acest motiv, perioada respectivă este cunoscută sub numele de „anul pierdut“.

Și se mai pune o întrebare: De ce a rămas aici? De ce tocmai în Two Mills?

Desigur, cea mai la îndemână explicație ar fi că exact de cealaltă parte a râului Schuylkill se află Bridgeport, locul în care se născuse. Totuși, existau și alte teorii. Unii spun că pur și simplu obosise de atâta alergat când a ajuns aici. Alții spun că s-a oprit pentru prăjiturile Krim-pets cu caramel din zahăr brun. În sfârșit, alții spun că, de fapt, avea de gând doar să facă un popas în Two Mills,

dar să se bucurat aşa de tare că și-a făcut în sfârșit un prieten, încât a rămas aici.

Dacă stați să plecați urechea la toți cei care pretind că l-au văzut pe Jeffrey Magee, zis Maniacul, în prima zi pe care a petrecut-o aici, veți ajunge la concluzia că probabil la intrarea în oraș era așteptat de vreo zece mii de persoane și de un întreg convoi de mașini de pompieri. Dar să nu credeți una ca asta. De văzut cu adevărat l-au văzut doar vreo câteva persoane, și iată cu ce imagine au rămas în minte: un băiețel neîngrijit care alerga spre ei, cu tălpile adidașilor aproape dezlipite și clămpănind ca limbile unor câini de fiecare dată când se desprindeau de asfalt.

Dar ceea ce într-adevăr le-a rămas în memorie în toți acești ani a fost nu ceea ce au văzut, ci ceea ce au auzit. Când trecea pe lângă ei, Magee spunea „Bună!“, apoi se îndepărta. Oamenii se opreau, clipeau, se întorceau înapoi și priveau lung după el, întrebându-se: „Oare îl cunosc pe puștiul acesta?“ Fiindcă nimeni nu saluta aşa, din senin, persoane pe care nu le cunoștea.

3

Cât despre prima persoană care într-adevăr s-a oprit să stea de vorbă cu Maniacul, aceea a fost Amanda Beale. Si totul s-a întâmplat dintr-o greșeală.

Era cam opt dimineața, iar Amanda se îndrepta spre școală, la fel ca alte sute de copii din oraș. Ceea ce o deosebea pe Amanda de ceilalți era faptul că în mână ducea un geamantan. Asta fu ceea ce îi atrase atenția Maniacului asupra ei. Își imagină pe dată că și ea fugea de acasă, ca și el, aşa că se opri și-i spuse:

— Bună!

Amanda îl privi bănuitoare. Cine să fie băiatul acesta alb, străin? Si ce căuta în East End, unde aproape toți copiii erau negri? Si mai ales de ce o salutase?

Dar Amanda Beale era prietenoasă din fire, aşa că se opri și spuse și ea:

— Bună!

— Si tu ai plecat de acasă? o întrebă Jeffrey.

— Hă? făcu Amanda.

Jeffrey arătă cu degetul spre geamantanul ei.

Amanda se încruntă și rămase o clipă pe gânduri, după care izbucni în râs. Si râse aşa de tare, cât pe-aci

să-și piardă echilibrul. Așa că puse jos servietă și se așeză pe ea să poată râde în voie. Când în sfârșit fu în stare să vorbească din nou, spuse:

— Nu, n-am plecat de acasă. Doar mă duc la școală.

Și observând nedumerirea de pe chipul băiatului, se ridică de pe servietă și o deschise chiar acolo, pe trotuar.

Jeffrey pufni:

— Cărți!

Da, da, erau chiar cărți! Ambele compartimente ale geamantanului erau înțesate de cărți. Zeci de cărți, mult mai multe decât i-ar fi trebuit unui elev pentru lecții.

Jeffrey se lăsa în genunchi. El, Amanda și geamantanul arătau ca un bolovan în mijlocul unui pârâu. Prin stânga și prin dreapta lor curgea râul de școlari. Băiatul își înclina capul când într-o parte, când în cealaltă, și ctea titlurile. Ridica volumele de deasupra ca să le vadă pe cele de dedesubt. Erau cărți de beletristică, dar și cărți cu întâmplări adevărate, romane polițiste, cărți din care puteai învăța cum să-ți faci prieteni, cărți de știință pentru copii, cărți despre cum să faci anumite lucruri, altele despre cum să nu faci alte lucruri și cărți despre copii obișnuiți, iar la fund de tot era un volum dintr-o enciclopedie, dar numai litera A.

— Asta-i biblioteca mea, spuse Amanda Beale mândră.

Cineva îi strigă:

— Ai să întârzii la școală, fetițo!

Amanda ridică privirea. Strada era acum aproape goată. Închise geamantanul cu zgromot și începu să-l târască după ea. Jeffrey îi luă geamantanul din mâna.

— Ti-l duc eu.

Respect pent
Amanda făcu ochii mari. Ezită, apoi îi smulse geamantanul din mâna.

- Tu cine ești? întrebă ea.
- Jeffrey Magee.
- De unde ești? Din West End?
- Nu.

Se zgâi la el o vreme. Privirile îi căzură apoi pe adidașii lui cu tălpile aproape dezlipite. Pe vremea aceea orașul era împărțit în două. În East End erau numai negri, iar în West End locuiau albi.

- Știu că nu ești din East End.
 - Sunt din Bridgeport.
 - Bridgeport? Ăla de colo? Acel Bridgeport?
 - Îhî!
 - Bun, și de ce nu te află acolo atunci?
 - Sunt de acolo, dar nu stau acolo.
 - Grozav! Și atunci unde locuiești?
- Jeffrey privi de jur împrejur.
- Nu știu... poate... aici?
 - Poate?

Amanda clătină din cap și chicoti:

- Poate ai face mai bine să-i întrebi pe mama și pe tatăl tău dacă locuiești aici sau nu.

Apoi grăbi pasul. Jeffrey rămase în urmă pentru o secundă, apoi o ajunse din nou.

- De ce cari toate cărțile astea cu tine la școală?
- Și Amanda îi spuse. Îi povesti că are un frățior și o surioară cărora le place să măzgălească orice bucătică de hârtie pe care pun mâna, fie că hârtia e tipărită, fie că nu. Și îi spuse și despre câinele ei, Ham-ham, care ronțăie tot ce

Respect pentru oameni și cărți
prinde. Așa era motivul, îi spuse, pentru care în fiecare zi trebuia să-și care toată biblioteca până la școală și înapoi.

Clopoțelul sună pentru prima oară, iar școala era încă la o stradă distanță. Amanda o luă la fugă. Jeffrey o luă la fugă și el.

- Îmi dai și mie o carte? întrebă băiatul.
- Dar sunt cărțile mele! spuse Amanda.
- Numai să o citesc. Împrumut.
- Nu.
- Te rog! Cum te cheamă?
- Amanda.
- Te rog, Amanda! Orice carte. Dă-mi-o pe cea mai mică.

— Nu am timp acum. N-am să mă opresc să deschid încă o dată geamantanul. Lasă-mă-n pace!

El se opri:

— Amanda!

Ea mai făcu câțiva pași, apoi se opri, se întoarse și aruncă o privire băiatului. Ce fel de copil era ăsta? Murdar, cu tricoul jerpelit. De ce nu mergea înapoi acolo, la el, în Bridgeport sau în West End? Să se ia de o fată albă de pe-acolo. Și ea de ce încremenise aşa?

— Și dacă îți dau o carte împrumut? Cum am s-o recuperez, ai?

— Am să ți-o aduc eu înapoi. Pe cuvânt! Am s-o aduc chiar dacă ăsta va fi ultimul lucru pe care am să-l fac. Unde locuiești?

— Strada Sycamore numărul 728. Dar nu poți să vii la mine *acasă*. Nici măcar n-ai voie să fii *aici*.